

DACE DZELZKALNE

VIENTULĪBA

Visapkārt klusums
Tik neciešams.
Vai spēšu to pārciest?
Varbūt...
Vien maza sirsniņa klēpī,
piespiedusies man cieši klāt,
šai tukšajā, mēmajā pasaulē
sniedz man to labsirdību,
to siltumu un maigumu,
ko citi man nespēj sniegt...
Ak! Tagad jau jūtos labāk!
Paldies, mazo dvēselīt!

Kāds maziņš tārpiņš,
asaru pilnām
saraudātām acīm
neatlaidīgi skatās tevī
un kaut ko klusībā lūdz,
drebošas rokas
stiepdams tev pretī.
Bet lūgšana nesanāk,
jo tu izliecies
nedzirdam.
Bet viņš tomēr mēģina,
jo varbūt vēlas
būt tavs sargeņģelis.

Vai vēl ilgi ganiņš cietīs,
Ceļa malā stāvot nevainīgs?
Jau rudens vēls,
Bet viņš vēl pacietīgi sēž,
Kur sirdsapziņa liek.
Saki, sirds, ko jūt viņš?
Vai spēj vēl citus mīlēt
Un spiesties māmuļai – ābelei klāt?
Vai spēj to darīt pat tad,
Kad ābelei ziedi birst?
Ak, sirds – manas zemes karaliene,
Palīdzi jel man
Pieiet un teikt:
“Stiep roku, mazais nerātni!
Nāc man līdz un turies,
Jo šis ceļš ved uz jaunu, tīru dzīvi.
Es jūtu un sirds jūt – tu spēsi!
Kopā mēs spēsim!”

PASAULES VIDUCIS

Pienācis tas laiks,
Kad gribas
Kāju pār sliekšni likt,
Un skriet
Pa maigo pludmales smilti.
Bet nē...
Tā nebūs...
Tik gludi neies...
Tur priekšā
Grantains celiņš vīd,
Akmeņains asfalts,
Līka un purvainā taka.

Tur tālumā no jūras dzestruma
Skalojas oļi un šķembaini akmeņi,
Durdamies kājās un
Likdami sāpes ciest.
Bet- tas viss jāpārcieš,
Tas viss jāiziet-
Šis dzīves mezglainais labirints,
Lai nonāktu Pasaules vidū,
Uz ekvatora,
0 mediānas.

Tu aizgāji
kaut kur aiz nobriedušā
rudzu lauka,
kam cauri spraucās
rudzupuķu zilgme,
un uzrunāji Dievu...

Vairs tevi nesaistīja
dabas maigums,
nedz mūsu klusās vēlmes.
Tu pazudi!
Un līdz ar krāšņām
koku lapām,
un nosalušiem
mārtiņrožu ziediem -
vairs tevis nebija...